

Kout světa, ve kterém se tento příběh odehrál, byl malebný, romantický a ne vždy zcela bezpečný. Někdo dokonce tvrdil, že se tu nedá žít. Každopádně existovali i takoví šťastní lidé, kterým nic jiného nezbyvalo. Pokud se tito vyvolení dokázali po zuby vyzbrojit drsným humorem a dobrodružnou vervou zlatokopů, pak svoji zemi vroucně milovali.

Nebyla ještě dlouho sama. Vlastně nebyla vůbec sama.

Xénie frčela ve své stodávce plné dvou sladkých děvčátek směrem k bezstarostnému víkendů. Ještě sedmdesát kilometrů a chalupa plná přátel, kteří se rozhodli, že s nimi dva dny vydrží, je sevře ve své náruči.

„Debile,“ zahemžila se Kristýna na zadním sedadle.

„Mamíí! Ať mě nechá,“ zapištěla Justýna.

Xénie pohlédla do zpětného zrcátka a hluboce vzdychla.

Od té doby, co se v Praze měnila čísla telefonů, jako by všem kdosi přecísloval data narození, určil jiné osudy, vryl jiné čáry do dlaní. Od té doby, co Xéniin telefon začínal šestkou, náležela její šťastná hvězda někomu jinému.

V malém zrcátku působily děti jako malé saně. Xénie se otrásla.

Možná by Kristýna ve svých třinácti vyhlížela jako dospělá, nebyt jazyka vyplazeného tak dlouho, že z něj pomalu a nezvratně stékaly sliny do Justýniných vlásků, které pod sebou starší sestra škubala v neúprosném sevření.

„Debile, debile, debile,“ opakovala také Justýna, seč mohla, naštěstí tedy ne moc hlasitě.

Mohla by zastavit a odejít, pomyslela si Xénie a pohlédla napříč zelenou loukou, ozdobenou rybníkem.

Pohled na vodní hladinu, třpytivou, neměnnou a odvěkou, jí neudělal moc dobře. Kromě toho, že se strachovala světa, v němž se měnili lidé, telefony a hvězdy ztrácely svůj směr, ji poslední dobou ze všeho nejvíc děsily malebné kouty jako stvořené pro rodinnou idylku.

Na břehu rybníčka stál malý útulný domek, bezpochyby plný milých lidí typu máma, táta, pět dětí, koní, slepic, růží, pět vůní bylinek a pět odstínů západu slunce.

Pohlédla znovu do zrcátka. Kristýnin jazyk vyschl a postupně fialověl. Možná děvčátko zcepenělo, napadlo Xénii, aniž byla schopna analyzovat, zda to v ní vyvolalo úlevu, či obavy.

Zato mámení, které k ní vysílala lesklá vodní plocha, rozpoznávala velmi dobře. Ten rybník by se nejspíš mohl stát jejím koutem světa, napadlo ji v okamžiku, který uběhl rychleji, než měl.

Xénie, její dvě dcery a jejich stodvácá vězely v příkopě. A byly v něm zatraceně samy.

Život je nádherný, opakovala si umanutě Xénie.

„Co budeme dělat?“ zeptala se Justýna vylekaně.

„Jí se neptej, ona je rozvedená,“ odpověděla Kristýna. S jejím jazykem bylo tedy všechno v pořádku.

„Co budeme dělat?“ zeptala se tedy malá tentokrát sestry.

Justýně bylo už sedm let, a tak její okolí začínalo pomalu chápat, že její nepraktičnost nesouvisí s věkem.

„Svlíkat se a běhat.“

Kristýna se rozběhla po louce trhat pampelišky. Brzy nasadila sestřičce na hlavu věnec, znovu na ni vyplázla jazyk a na závěr se usmála.

„Dokud nepřijede traktor,“ dodala.

Objevil se v zatáčce se samozřejmostí vycházejícího slunce.

Někdy by život mohl být banálnější, zatoužila Xénie, posadila si na hlavu věneček a zamávala.

„Kde vězíte tak dlouho?“ zeptala se řidiče.

„Volala jste mě?“ vykoukl traktorista překvapeně.

„Máma volá vždy telepaticky,“ vysvětlila Kristýna.

Traktorista seskočil a chvíli si je prohlížel.

Nevypadaly zcela standardně. Justýna na sobě měla růžové plešové šaty s vlečkou, Kristýna tři hippie sukně: jednu dlouhou, druhou delší, třetí nejdelší. Xénie byla oblečena v krátkých lesklých šatečkách, které na ni zbyly z Kristýnina popového období.

„Hezký věneček,“ zabručel traktorista na okraj, než začal obhlížet terén. Když spatřil stodváců vzhůru nohama, zděsil se.

„Na co jste myslela, paninko?“

„Na vás,“ odsekla Xénie.

„Maminka myslela na počátek, prostředek a konec světa. Maminka je spisovatelka. Nesnáší, když jí někdo říká paninko.“

Kristýna se dívala jejich zachránci zpříma do očí a vyslovovala nebyvale zřetelně.

„Mohu vám nějak pomoci?“ optala se. „Tipla bych, že náš vůz je v prdeli.“

Justýna se roztančila zabláceným příkopem a Xénie si sedla na bobek, aby ve vesmírných prostorách zabírala méně místa. Bylo jí už třicet šest let a její okolí stále odmítalo chápat, že její nepraktičnost nesouvisí s věkem.

Kristýna spolu s traktorem sestoupili k zvrkнутému autu a tvářili se velmi vážně.

„Možná maminka myslela na manžela,“ pokusil se ten dobrý muž o vtip.

Kristýna ho zpražila pohledem, což jí šlo velmi dobře zhruba od té doby, kdy odhodila brýle a každé ráno si s hekáním vrážela do očí čočky.

„Naše maminka nemá manžela,“ upřesnila.

Traktorista se stal o něco zádumčivější. Navzdory velkému břichu se svižně sehnul, aby viděl pod auto.

„Naše maminka hledá seriózního, dobře zaopatřeného a dobře vyhlížejícího pána,“ rozprávěla Kristýna s pohledem kriticky upřeným na mužovy umouněné montérky.

„Tak to jo,“ vylezl zpod auta, jako by se mu ulevilo.

„Jenže to neví. Vím to jenom já,“ pravila Kristýna.

„A teď i já,“ doplnil ji. „Poslouchej, děvče, to bude problém.“ Mínil tím osud jejich automobilu.

„Tušila jsem to,“ pokývala hlavou Kristýna.

Vyhrnula si nejdelší sukni, aby se také ona mohla sehnout a zhodnotit situaci.

Justýně se konečně podařilo roztočit v piruetě krajkové šaty dokola.

„Paninko!“ zvolal muž.

Jen velmi nerada opustila Xénie svoji minimalistickou polohu.

Netrvalo dlouho a všechny tři seděly v kabině traktoru vlečkou na laně vrak jejich zlaté stodváci, posledního to nástroje k vytváření rodinné selanky. Stodvácou jezdily na výlety, na chalupu, na návštěvy, na večírky. Teď zbývalo pořídit si trakař nebo pluh. Kristýna možná znala i jiná řešení, ale Xénie o nich nic nevěděla.

Funus se děl bez muziky a beze slov. Se zrakem upřeným dozadu na nebožku přemítala Xénie, co všechno může podle numerologie plynout ze změny telefonu. Pro jistotu objala své holčičky každou z jedné strany, protože si byla jistá, že na několik málo gest jsou všechny čáry krátké. Fúrijky se k ní přivinuly, jako by mohli tři šneci žít v jedné ulitě.

„Kdyby vás to zajímalo, jmenuju se Běda,“ zabručel jejich dobrodinec.

„Méda Běda?“ ožila Justýna.

„Bedřich,“ upřesnil. „Jenomže to zní hrozně škrobeně.“

„Béda je prďácký,“ snažila se Kristýna nevyprsknout.

„Já jsem zase Xénie, těší mě,“ zachraňovala situaci Xénie a podávala traktoristovi ruku. Sevřel ji, až jí klouby zaprašťely.

„Jejda, promiňte, paninko. To jsem ale buran.“

Xénie si ruku okatě protřepávala.

„To nic, už jsem zažila horší věci.“

„Jejda, promiňte. Chtěl jsem říct Xénie.“

„Já jsem Justýna a moje ségra se jmenuje Kristýna,“ malá podávala muži ručku. Stiskl ji tak něžně, jak dokázal.

Cesta vesele ubíhala. Vidina víkendu na chalupě pomalu zapadala spolu se sluncem. Za oknem traktoru se míhala neznámá krajina, les, planina, kopec, údolí. Z vyvýšeného prostranství traktoru působila ta zem malebně, ale Xénie věděla své. V domcích se rozsvěcovala okna, za záclonami prosvítaly obrysy rodinek usedajících ke společné večeři. Pohled na traktoristu byl snesitelnější. Umouněnými tlapama svíral veliký volant a jeho opálená fousatá tvář vyzařovala bohorovný klid. Musí bejt úplně blbej, pomyslnila si Xénie závistivě a nasála nosem pach z jeho montérek.

„No, dámy, přiznávám, že než jsem vás potkal, nevylezl jsem zrovna ze sprchy...“ usmál se.

„A odkud jsi vylezl?“ zajímala se Justýna.

„Z lesa. Svážel jsem dříví.“

„Jůů. Ty seš buddhista?“

„Proč myslíš?“

„Kristýna říká, že buddhisti mají vztah k přírodě.“

„Aha... to souhlasí, ale jiná kategorie by se pro mě nenašla, co říkáš, Kristýno?“

Začínal se bavit.

„Můžete si vybrat,“ zapojila se Kristýna blahosklonně do diskuse. „Lidstvo se dělí na buddhisty, pankáče a komerčáky.“

„To vás učí ve škole?“ zajímal se Béda.

„Mohl bys bejt pankáč, kdybys na sobě trochu zapracoval,“ radila Justýna. „Ale na komerčáka to moc nevidím.“

Traktorista se rozesmál.

„A co jste vy?“ zeptal se.

„To se neříká,“ zatvářila se Justýna tajemně. „To se musí poznat.“

„Zlatovlásky?“ snažil se.

„To určitě,“ odbyla ho Kristýna.

„My nikam nespádáme,“ přisadila si Justýna.

„Hm... tak to jste divnovlásky,“ zkusil to zas.

Kristýna obrátila oči v sloup, ale našťestí jen mlčky.

„Tak jsme na místě,“ zamluvil Běda svůj nedůvtip.

Les končil vrakovištem. Jedna stodvácá vedle druhé. Občas nějaký trabant, místy i něco lepšího. Xénii došlo, co budou vykopávat archeologové za tisíce let. Kostí sežere smog a hic z ozónových děr. Zbudou po nás stodváci, přemítala, zatímco Běda tlačil nebožku mezi ostatní torza.

„Hej, Xénie, potřebuju pomoci!“ houkl na ni.

Byl fakt beznadějněj buran, jako by nestačilo, že jí nepomohl seskočit dolů z kabiny.

Při pohledu na její lesklé šatečky znejistěl. „Zkuste protáhnout zvenku ruku dírou po okýnku a točit volantem. Dívejte, támhle je volnej flek.“

Konečně stodvácá vystoupí na nebesa. Však si to zaslouží.

„Jste si jist, že nešla opravit?“ zeptala se Xénie chmurně.

„Můžete mluvit o štěstí, že se vám nic nestalo. Řekl bych, že to auto bylo životu nebezpečný. Chápete to vůbec, ženská bláznivá?“

Běda se rozohňoval. Xénie sklonila hlavu a špitla: „Můžete mi říct, co není životu nebezpečný?“

Běda však neslyšel. Nejspíš byl ke všem svým hrozným vlastnostem navíc hluchý. Prostě dřevorubec.

Také děvčátka vyskákala z traktoru. Každá si při tom starostlivě nadzdvihávala svůj druh sukénky.

„Hodím vás do Prahy,“ nabídl se Běda, díky čemuž si Xénie uvědomila, jak děsně jí z traktorového randálu brní hlava.

„Jste moc hodnej, ale my už se nějak dopravíme...“

„Jak myslíte,“ trochu se namíchl.

Z kapsy montérek vytáhl překvapivě bílou vizitku.

„Umím kdeco spravit, taková pomoc se někdy hodí.“

„Děkuju,“ řekla Xénie, snažíc se přehlušit autogen ve své hlavě.

Docela ráda viděla, že se Bédovo mohutné tělo vyhouplo nahoru do kabinky a traktor s burácením odjel.

Sedly si na zbytek kapoty jednoho vraku, aby se rozmyslely, co dál.

„To bylo děsný,“ hekla Kristýna.

„Byl to hodný člověk,“ napomenula ji Xénie.

„Taková kategorie neexistuje,“ rozhodla Kristýna. „Měly bysme pro něj vytvořit speciální kolonku.“

„To se smí?“ zajímala se Justýna.

„Když není zbytí... alespoň podkategorii,“ přemítala Kristýna.

„Buddhista-traktorista?“ zkusila Justýna.

„To je ono!“ zatleskala Kristýna. „Máš dneska dobrej den, debile.“

„Bych písk, debile,“ vyskočila Justýna.

Xénie zkusila masírování spánek. A slunce zapadalo.

„Jdem na stop,“ zvedla se Xénie, když pochopila, že tu hlavu by si musela utrhnout.

V dálce zazářila dvě dálková světla. Xénie úpěnlivě mávla.

„Konečně komerčák!“ vykřikla nadšeně Kristýna, když černý jaguár měkce zastavil.